DESTINE ÎMPLINITE SUB SOARELE LUI 23 AUGUST

În România socialistă, prin grija părintească a partidului, tineretul are create toate condițiile să se dezvolte armonios și multilateral, fizic și intelectual, să-și vadă împlinite visurile cele mai îndrăznețe. Foamea, exploatarea, lipsa posibilității de a obține un loc de muncă potrivit pregătirii, aptitudinilor și aspirațiilor, care în societatea capitalistă contemporană lovesc mai ales tineretul, așa cum se petreceau lucrurile și la noi înainte de Eliberare, sînt complet necunoscute tinerilor noștri de astăzi.

Învățînd și muncind, bucurîndu-se de profundul umanism al societății noastre, de binefacerile dezvoltării impetuoase, pe toate planurile, pe care le cunoaște poporul nostru sub conducerea partidului, tinerii din România — români, maghiari, germani sau de alte naționalități — se pot afirma plenar și în activitatea sportivă de performanță. Iată doar cîteva exemple :

LA ȘCOALA MUNCII

O fată a zburat, fără aripi, de peste 2 000 de ori prin văzduh. De peste 2 000 de ori **Maria Iordănescu** a părăsit avionul la 800, la 1 000, la 2 000, la 4 000 de metri înălțime, ziua și noaptea, pe vreme bună, ca și pe vreme rea, cu vînt și ploaie, avansînd cu perseverență și curaj, pe treptele măiestriei sportive în parașutism, și intrînd astfel în galeria aviatoarelor de excepție. Fata aceasta, ca atîtea și atîtea alte sportive ale țării noastre, s-a afirmat ca urmare a excelentelor condiții create în anii socialismului pentru împlinirea marilor talente. Maria Iordănescu, maestră a sportului, este o tînără muncitoare la cooperativa de confecții „Drum nou" din Capitală. În timpul liber ea face sport. Și poate că tocmai școala muncii a ajutat-o să urce drumul succesului : ea a cucerit de mai multe ori titlul de campioană republicană, este deținătoare a numeroase recorduri naționale și mondiale, individuale și în grup, componentă a echipei vicecampioană balcanică la parașutism, distinsă de Federația Aeronautică Internațională cu înalta Diplomă „Paul Tissandier". Maria se bucură de prețuirea colegelor de echipă și de muncă și pentru că este o soție model (soțul ei, Ionel Iordănescu este, de asemenea, sportiv

parașutist), o muncitoare fruntașă, o sportivă exemplară.

— Ce poți să ne spui despre drumul tău în sport, Maria Iordănescu?

— Este o mare fericire pentru un tînăr să trăiască în patria noastră socialistă, bucurîndu-se de grija părintească a partidului, să-și împlinească cele mai îndrăznețe vise. Voi dărui, toată viața, întreaga mea energie patriei, viitorului ei luminos. În muncă și în sport".

AL DOILEA MARE MAESTRU

La sfîrșitul lunii iulie, mișcarea noastră șahistă a trăit un eveniment remarcabil : **după 13 ani de așteptări, speranțe (și uneori deceptii), un al doilea jucător român a pătruns în „înalta societate" a eșichierului mondial, devenind mare maestru internațional.**

Este vorba de **Mihai Șubă**, în vîrstă de 31 de ani, de profesie matematician, membru al clubului Universitatea din București.

Cariera sportivă a proaspătului laureat este foarte originală și interesantă. Adolescent fiind, Șubă era pasionat de... pictură (a urmat chiar o școală populară de arte plastice), apoi de teatru, urcînd pe scenă în cadrul ansamblului studențesc „Podul" și a frecventat timp de un an clasa de regie a maestrului Paul Stratillat. Apoi a urmat Facultatea de fizică, pentru a trece după doi ani la aceea de matematică, absolvită cu nota 10 !

Șahul a apărut tîrziu printre multiplele preocupări ale actualului mare maestru. Mihai Șubă a învățat în... Cișmigiu regulile jocului la 18 ani (vîrstă la care Florin Gheorghiu, primul nostru mare maestru internațional, era campion mondial de juniori !), reușind apoi o ascensiune uimitoare. A devenit repede, în 1974, campion universitar, apoi maestru internațional, pentru ca în acest an să obțină prețioasele galoane de mare maestru internațional. Este căsătorit, soția sa fiind tot matematiciană, și are un băiat — Cristian — în vîrstă de 4 ani.

„Mă bucur foarte mult — ne-a spus Mihai Șubă — că am putut obține acest succes în preajma zilei de 23 August. Dedic performanța mea marii sărbători naționale a poporului nostru !"

CAMPIONUL DIN SILIȘTEA SNAGOVULUI

În acea zi istorică de august 1944, cînd pe pămîntul românesc au mijit zorii unei ere noi, într-o familie de muncitori din Siliștea Snagovului se naștea Radu Durbac. *Peste 14 ani, el avea să intre întîia oară pe un teren de rugby, urmărit atent de ochiul priceput al primului maestru emerit al sportului cu balonul oval din țara noastră,* Gheorghe Pârcălăbescu.

Crescut la școala muncii, bucurîndu-se din plin de condițiile deosebite de afirmare, create sportivilor României socialiste, Radu Durbac a urcat, cu tenacitate, pasiune și talent, treptele măiestriei sportive. Adevărata consacrare a aflat-o îmbrăcînd tricoul cu numărul 15 al multiplei campioane naționale, Steaua, deși ucenicia și-a făcut-o la Rapid. A cunoscut toate satisfacțiile pe care și le dorește un rugbyst: de 41 de ori titular în echipa României (a debutat în 1968, ultima sa apariție printre „tricolori" producîndu-se în 1975) ; sub culorile naționalei a devenit campion european și învingător al puternicei reprezentative a Franței, participînd și la turneul din Noua Zeelandă ; căpitan al uneia dintre cele mai puternice echipe din ultima vreme, Steaua, gustînd din cupa victoriei și în campionatul național. Pentru aportul său la succesele rugbyului românesc, a fost distins cu titlul de maestru emerit al sportului.

Radu Durbac, este, la cei 34 de ani ai săi, un om împlinit. Dincolo, de terenul de sport, ofițerul Durbac are o familie fericită, în care băiatul lui de 10 ani e tare mîndru de tăticul său, pe urmele căruia vrea să meargă. Anul trecut, printre absolvenții cursului de antrenori s-a numărat și fundașul de ieri și de azi al echipei Steaua. Întîmplător ? „Deloc — *ne spune.* Vreau să continui truda mea, modestă, întru binele rugbyului românesc. Mîine-poimîine va veni clipa despărțirii de spațiul dintre buturi. Dar nu voi pleca departe de teren. Știu că mai am mult de dat pentru ceea ce am primit...".

PILDĂ DE PERSEVERENȚĂ ȘI CURAJ

De curînd am stat de vorbă cu un sportiv despre care se poate afirma, fără riscul de a exagera, că este o pildă de perseverență și curaj, ca și o ilustrare a multiplelor posibilități de afirmare pe care le au tinerii din țara noastră, doritori să practice sporturile îndrăgite. Interlocutorul nostru, maestrul sportului **Dragoș Panaitescu**, solicitat să-și exprime impresiile după cursa de încheiere a campionatului național de motociclism, ne-a declarat : **„Sînt fericit pentru că, datorită condițiilor create de statul nostru socialist, am putut să mă afirm în al treilea sport pe care-l practic la nivel de performanță".** La această declarație se cuvin cîteva completări. Dragoș Panaitescu și-a început „cariera" de sportiv de performanță prin a practica ciclismul, cu deosebit succes, deoarece în palmaresul său sînt înscrise titluri de campion republican. S-a „transferat" apoi în domeniul sportului celor mai curajoși, bobul. După ce a avut tăria de a depăși un moment deosebit de dificil (la campionatele europene disputate în anul 1969 la Saint-Moritz, Dragoș Panaitescu a suferit un accident grav, refăcîndu-se după o perioadă destul de îndelungată), el obține la Jocurile Olimpice de la Sapporo, în anul 1972 „Cupa mondială a tineretului", oferită celui mai bine clasat dintre tinerii boberi participanți la întrecere. Anul acesta a făcut „primii pași" în motociclism. La început ca sport ajutător în pregătirea pentru viitorul sezon de bob, apoi participînd la concursuri, și realizînd rezultate din ce în ce mai bune, încununate de cîștigarea (la categoria 500 cmc) a ultimei etape a campionatului republican, desfășurată pe circuitul de la Tei-Toboc.

Pentru a întregi acest mini-portret, vom sublinia că la 34 de ani Dragoș Panaitescu este și harnic antrenor al boberilor de la I.E.F.S., în rîndul cărora dorește să-l promoveze (bineînțeles, într-un viitor mai îndepărtat) pe fiul său Bogdan, acum în vîrstă de 9 ani.

ÎN PRELUNGIREA ACTIVITĂȚII PROFESIONALE

A absolvit Facultatea de mecanică din cadrul Institutului politehnic București în 1971 și tot în același an a intrat pe porțile întreprinderii de autoturisme „Dacia" din Pitești. Urma ca aici să se desăvîrșească din punct de vedere profesional, unindu-și destinul, preocupările, viața, cu autoturismul românesc „Dacia 1 300".

În 1978, la vîrsta de aproape 30 de ani, inginerul **Andrei Bellu** și-a realizat cîteva din obiectivele pe care și le-a propus pînă acum. Lucrează la Institutul de cercetare și inginerie tehnologică pentru autoturisme de la Colibași, în cadrul laboratorului de rulare (punți, amortizoare, pneuri ș.a.). Trăind și muncind alături de autoturismul românesc, și-a descoperit, aproape firesc, o nouă pasiune : automobilismul de performanță. Alături de mai tînărul său coleg — inginerul Nicu Grigoraș, din același institut — a pornit la pregătirea specială a unei mașini „Dacia 1 300", pentru a o face și mai bună și mai puternică. Și au reușit, mărindu-i numărul de cai putere, făcînd-o mai

rezistentă. Cu ea a cîștigat toate cele trei etape ale campionatului de viteză în coastă desfășurate pînă acum, fiind principalul pretendent la titlul de campion republican.

Gînduri de viitor ? **„Pe plan sportiv, cîștigarea titlului de campion republican la viteză în coastă. Profesional, doresc să realizez mai mult decît pînă acum pentru perfecționarea „Daciei". Mă străduiesc ca prin munca mea, alături de mii de oameni ai muncii de pe platforma Colibași, să contribui la afirmarea „Daciei 1 300" pentru a o face cît mai competitivă".**

Visuri — realizabile — ale unui tînăr inginer care știe să îmbine, splendid, munca profesională cu sportul.

DOI PROFESORI, DOI SCRIMERI = O FAMILIE UNITĂ

În ajunul sărbătoririi zilei de 23 August, sportiva **Suzana Ardeleanu** își înscria numele printre cîștigătorii finalei pe țară a „Daciadei" la floretă. Un succes meritat, o răsplată a talentului și străduințelor acestei sportive conștiincioase, „un model de urmat" cum este ea apreciată de către toți antrenorii de scrimă.

Suzana Ardeleanu este una dintre numeroasele tinere care își datorează ascensiunea în sportul de performanță și împlinirea ca cetățean actului istoric de la 23 August. **„Numai în mijlocul unui popor și al unei patrii**

libere puteam să-mi văd împlinite cele mai înaripate visuri ale copilăriei și adolescenței" — ține ea să accentueze. Și, în sprijinul afirmației, comunista Suzana Ardeleanu reconstituie calea parcursă în sport.

A început scrima la Satu Mare, elevă fiind, cînd, paralel se instruia în minuirea floretei în cadrul școlii sportive din localitate. S-a aflat în echipa de junioare, campioană a țării la senioare I. După absolvirea liceului a trecut la clubul Steaua București, cu care a cucerit de mai multe ori titlul de campioană a Europei. Paralel, a fost componentă a echipei reprezentative, campioană mondială la Havana și medaliată cu argint (Paris, Ankara) sau bronz (Göteborg, Grenoble, Budapesta, Buenos-Aires și Hamburg), de asemenea de două ori cu bronz și la J.O. (Ciudad de Mexico, München). Între timp, Suzana Ardeleanu își termină studiile superioare, devine profesoară de educație fizică.

De curînd a revenit în orașul ei natal, unde își continuă activitatea alături de soț, sportiv cunoscut, de asemenea profesor de educație fizică, fost campion mondial de tineret la floretă (Viena) și titular al echipei Steaua și al echipei naționale, campioană mondială (Montreal) și medaliată cu bronz (Havana, Ankara). Suzana — ca sportivă la C.S. Satu Mare, Ștefan — ca antrenor la același club. Prezența lui **Ștefan Ardeleanu** ca profesor-antrenor la timona unui club condus ieri de reputatul maestru de arme Alexandru Csipler este un act de mare încredere, o promisiune pentru mîine. Se speră ca tînărul antrenor să continue tradiția în performanță a lui „Șani-baci", unul dintre cei care a dus peste mări și țări faima scrimei românești.

Iată, în puține cuvinte, în sinteză, drumul parcurs în viață și în sport de soții Suzana și Ștefan Ardeleanu, doi tineri avînd aceeași vîrstă, 32 de ani, și care, ca toți sportivii patriei noastre socialiste, au beneficiat de cîmp liber de afirmare pe toate planurile.

COPILĂRIE FERICITĂ

La nici 17 ani, Eva Ferenczi *este „un nume" în sportul nostru. Laureată cu numeroase titluri de campioană națională de copii, junioare și chiar senioare, cu o medalie de argint și două de bronz la campionatele europene de juniori mici, Eva a reușit să cucerească două medalii de aur la recentele campionate europene de juniori de la Barcelona. Așadar, la nici 17 ani, un palmares vrednic de laudă. Am rugat-o să ne povestească ceva despre... viața ei. Ca toți copiii de mineri, a ascultat adesea pe bătrîni povestind cît era de grea viața oamenilor din Petroșanii de altădată. Muncă neomenească, acolo, în măruntaiele pămîntului, cu tîrnăcopul și lămpașul cu carbid. Dar nici la suprafață viața nu era mai bună. Foame, mizerie... Îi stăruie în minte o fotografie îngălbenită de vreme înfățișînd un miner zdrențuit, negru de praf, mînînd un cal orb care trăgea prin galerii vagonetți cu cărbune. Nu știe dacă minerul nu era cumva un tînăr, fiindcă i s-a povestit adesea — tinerii, ba chiar și copiii, erau nevoiți să trudească din greu pentru a contribui la existența, oricum neîndestulată, a familiei.*

Mărturisește că, ascultînd pe bătrîni pe banca din fața casei, aproape nu-i venea să creadă că lucrurile s-au petrecut așa. Ce vedea cu ochii ei, propria-i existență o împiedicau să creadă. Iată, ea, fiica minerului Sigismund Ferenczi, din Petroșani, a putut să învețe în liniște, ajungînd în clasa a XI-a a Liceului industrial nr. 3 din Arad. Foamea n-a cunoscut-o. Pe la 8—9 ani, profesorul Eugen Bartha, de la fosta școală sportivă din Petroșani, a inițiat-o în tenis de masă, deși el e specialist în handbal. Poate unde a văzut-o mititică. De la 11 ani este în secția de tenis de masă a C.S. Arad, iar antrenorul Emil Procopeț — bineînțeles creator de jucătoare valoroase — a urcat-o, după cum se știe, de două ori pe cea mai înaltă treaptă a podiumului campionatelor europene de juniori de la Barcelona, împlinindu-i și împlinindu-și visul : o dată în proba de simplu și o dată în cea de dublu mixt, cu Zsolt Böhm, celălalt alt antrenor reputat, Farkas Paneth, de la C.S.M. Cluj-Napoca. A mai obținut și două medalii de bronz. „Ești fericită, Eva ?" „Împreună cu antrenorii noștri, eu, Zsolt Böhm și colegul său de club Simion Crișan am adus patriei trei titluri de campioni europeni și am fost fericiți să obținem acest succes, pe care îl dedicăm marii sărbători a lui 23 August, sub semnul căruia se împlinesc destinele noastre, prin grija partidului drag".